

JEANNETTE DE GRAAF

*Vertelt op eigen wijze over haar avonturen
in 27 jaar jeugd- en pleegzorg*

Wat een avontuur! Een blog schrijven. Hoe kunnen ze nu denken dat mij dat gaat lukken? Hele volksstammen schrijven een blog en dan denk ik vaak; waar gaat dit over? Beter nog: Wie wil dit stukje tekst nu lezen? Blijkbaar genoeg mensen, want ik heb het immers ook gelezen. Het zou wel jammer zijn als jullie na deze drie zinnen al afhaken, want ik hoop nog vaker een stukje tekst uit mijn pen te laten rollen, dus ga er maar even voor zitten. Staan mag natuurlijk ook!

EEN KENNISMAKING MET AUTISME

Welnu: Terug naar het begin en dat is zo'n 27 jaar geleden. Mijn eerste wankelste stapjes op het pad van de pleegzorg werden gezet. De cursus bij de pleegzorginstantie was een mooie start, maar lang niet toereikend. De eerste jongere met autisme werd geplaatst in ons gezin. Hij was enorm welkom, maar ik viel letterlijk van de ene verbazing in de andere. Zo bleef als ik was in deze voor mij vrij onbekende wereld van autisme, begon ik vol goede moed aan de weg samen met deze jongere. We noemen hem Alex. Alex woonde al even bij ons en een aantal keren had ik mij afgevraagd

waarom ik nooit een kraan hoorde lopen in de badkamer. Maar even snel als het in mijn hoofd was opgekomen, zo snel was ik het ook weer kwijt.

Uiteraard waren er ook de geplande evaluatiemomenten met pleegzorg en er was mij alles aan gelegen om de juiste zorg te bieden, dus terug naar die kraan. Op een ochtend toen ik weer geen water had horen stromen trok ik de stoute schoenen aan om toch maar eens te vragen of ik het inderdaad goed had gehoord, of dat er wellicht iets mis was met mijn oren, maar die laatste inschatting had ik zelf niet. Ik wist al wel dat ik vooral duidelijk moest zijn in de gesprekken, omdat mensen met autisme vaak letterlijk nemen wat

je zegt. In de keuken stond Alex een aanzienlijke aantal boterhammen klaar te maken. Alles belegd met boterhamworst.

Iedere dag hetzelfde ritueel, hetzelfde tijdstip en hetzelfde beleg. Hoe fijn is dat. Nergens over nadenken. Want er is helemaal niet mis met structuur.

Voorzichtig bracht ik tijdens het boterhammen beleggen stap voor stap naar voren wat mij gedurende het vroege ochtendritueel was opgevallen. Tenslotte was ik nog een baby op het pad van pleegzorg en autisme, maar dan wel een hele gedreven baby, die alles zo goed mogelijk wilde doen. Iedere jongere en natuurlijk ook oudere is uniek en iedereen verdient dan ook een unieke benadering en bejegening.

Alex antwoordde het volgende op mijn vraag of hij de kraan wel gebruikte om zich te wassen of te douchen: "Nee, ik gebruik geen water, want ik ben schoon geboren." Je snapt vast al wel, dat ik even moest nadenken alvorens een antwoord te kunnen geven. Om het verhaal verder niet te lang te maken heb ik eerst maar iets gezegd over het nut van hygiëne en uiteraard later nog bijpassende uitleg gegeven.

Zo aan het begin van mijn "pleegzorg" pad realiseerde ik mij des te meer dat ik nog een lange weg moest gaan, maar ik besepte vooral dat iedereen dan misschien anders is, maar vooral ook **"UNIEK"**.

"Tenslotte was ik nog een baby op het pad van pleegzorg en autisme, maar dan wel een hele gedreven baby, die alles zo goed mogelijk wilde doen."

